

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΜΥΡΙΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ (Ματθ. 18, 23-35)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στην Καμαρίνα, στις 4/9/1994)

1. Ἡ δωρεά τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἀναισθησία τοῦ ἀνθρώπου

Σήμερα τό Εὐαγγέλιο μᾶς μιλάει γιά ἕνα πολύ σοβαρό θέμα, πού εἶναι: ἡ μίμηση τοῦ Θεοῦ Πατέρα στήν ἀγαθότητα καί στήν καλοσύνη. Ἀλλοίμονο, ἅμα δέν φροντίσουμε νά μοιάσουμε στόν Θεό Πατέρα μας, στήν ἀγαθότητα καί στήν καλοσύνη. Διότι αὐτό εἶναι τό μόνο στό ὁποῖο μπορούμε νά Τόν μιμηθοῦμε.

Ἄν δέν τό κάνουμε πῶς θά βρεθοῦμε κοντά Του, χωρίς αὐτές τίς δυό μεγάλες ἀρετές;

Γιά νά μᾶς τό διδάξει παραστατικά, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, εἶπε μιά ἱστορία, πού φαίνεται σάν παραμυθάκι. Εἶπε δηλαδή, πῶς ἕνας μέγας ἄρχοντας εἶχε πολλούς χρεοφειλέτες, τοῦ χρωστοῦσαν πολλά. Καί τούς κάλεσε νά ξεκαθαρίσουν τούς λογαριασμούς τους.

Παρουσιάστηκε, λοιπόν, ἕνας πού τοῦ χρωστοῦσε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Τήν σημερινή ἐποχή θά ἔπρεπε νά ποῦμε, ἑκατό ἑκατομμύρια καί ἄνω. Ἦ μάλλον εἶναι λίγο τά ἑκατό ἑκατομμύρια· ἕνα δισεκατομμύριο χρωστοῦσε ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Καί δέν εἶχε νά τά δώσει.

Τοῦ λέει ὁ ἄρχοντας ἐκεῖνος: «Ἐγώ τά χρήματά μου τά θέλω. Δέν μπορεῖς νά τά δώσεις; Στή φυλακή καί σύ καί ἡ γυναίκα σου καί τά παιδιά σου. Κατάσχονται ὅλα ὅσα ἔχεις, θά γίνει πλειστηριασμός στήν περιουσία σου, γιά νά πάρω ἐκεῖνα πού δικαιοῦμαι. Διότι σοῦ τά δάνεισα. Δέν σοῦ τά ἔδωσα γιά νά τά φᾶς».

Ἐπεσε στά γόνατά του ὁ χρεοφειλέτης καί τόν παρακαλοῦσε:

-Λυπήσου με, καί θά βρῶ τόν τρόπο σέ λίγο καιρό νά σοῦ ἀποδώσω τό χρέος.

Τότε ὁ ἄρχοντας ἐκεῖνος τόν συγχώρησε. Καί ὄχι μόνο τόν συγχώρησε, ἀλλά τοῦ εἶπε:

-Μιά καί μέ παρακάλεσες μέ αὐτόν τόν ταπεινό, σωστό τρόπο, σοῦ τά χαρίζω ὅλα. Δέν χρειάζεται νά μοῦ τά δώσεις μετά ἀπό ἕνα μήνα, μετά ἀπό ἕνα χρόνο, μετά ἀπό δύο χρόνια. Σοῦ τά χαρίζω μία γιά πάντα.

Βγαίνει αὐτός ὁ ἄνθρωπος καί βρίσκει ἕνα ἄλλο συνάδελφό του, πού τοῦ χρωστοῦσε ἑκατό δηνάρια. Ἐκατό δηνάρια εἶναι ἑκατό ἡμερομίσθια σημερινά. Δηλαδή τρεῖς χιλιάδες εὐρώ.

Τοῦ λέει ἐκεῖνος:

-Συγχώρεσέ με, θά τά βρῶ καί θά σοῦ τά δώσω.

-Ὅχι, τοῦ λέει, κατ' εὐθεΐαν στή φυλακή.

Καί τόν ἔκλεισε στήν φυλακή.

Παρακαλοῦσε, ζητοῦσε προθεσμία, δέν ἐδέχθη μέ κανένα τρόπο.

Ἀλλά, δέν εἴμαστε στὸν κόσμο μόνοι. Αὐτά τά πράγματα τά εἶδαν καί ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν λίγη εὐαισθησία καί εἶπαν μέσα τους: «Βρέ τόν παληάνθρωπο. Τό ἀφεντικό του, τοῦ χάρισε δισεκατομμύρια, τά λίγα εὐρώ, τοῦ ἦταν πολύ νά τά χαρίσει καί αὐτός; Καί νά εὐσπλαχνιστεῖ τόν σύνδουλό του;»

Καί πῆγαν καί τά εἶπαν στὸν ἄρχοντα. Ἐκεῖνος θύμωσε, μετάνιωσε πού τόν εἶχε συγχωρήσει, καί τοῦ εἶπε: «Κατ' εὐθεΐαν στή φυλακή, μέχρι νά τά ξοφλήσεις ὅλα».

2. Προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις

Ἐξηγεῖ ὁ Χριστός: Ὁ ἄρχοντας, συμβολίζει τόν Θεό Πατέρα. Καί οἱ δύο χρεοφειλέτες, εἴμαστε ἐμεῖς, πού ἔχουμε κάνει ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ πολλά ἀμαρτήματα. Κάθε ἡμέρα συνεχίζουμε νά κάνουμε καί μερικά ἀμαρτήματα, εἰς βάρος τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ὅταν ἐρχόμαστε στήν ἐκκλησία ἢ κάνουμε σπίτι τήν προσευχή μας, λέμε: «Συγχώρησέ με Θεέ μου! Ἐλέησέ με Θεέ μου! Ἐξέχασε τά ἀμαρτήματά μου! Δές με μέ καλοσύνη! Παράλαβέ με στήν Βασιλεία Σου, ὅταν κλείσω τά μάτια μου. Γιατί ἀλλοίμονό μου, ἂν πεθάνω καί βρεθῶ στήν κόλαση!»

Καί λοιπόν; Ὁ Θεός, μᾶς συγχωρεῖ, γιατί εἶναι Πανάγαθος. Μᾶς συγχωρεῖ μέ χίλιους-δύο τρόπους. Καί μάλιστα μέ τήν ἱερά ἐξομολόγηση. Πού ἔχουμε, ἑκατό τοῖς ἑκατό τήν σιγουριά ὅτι μᾶς συγχώρησε ὁ Θεός. Ἐνῶ σέ ὅλες τίς

Άλλες περιπτώσεις έχουμε μία πιθανότητα, γιατί δέν άκούσαμε άπάντηση.

Ζητάμε λοιπόν, άπό τόν Θεό συγχώρηση, για τά καθημερινά μας άμαρτήματα τά πολλά, πού για νά τό πούμε μέ άπλά λόγια, Τόν γράφουμε είκοσι τέσσερις ώρες τό είκοσιτετράωρο στά παλιά μας τά παπούτσια. Καί Τόν θυμόμαστε μισό λεπτό τό βράδυ, κάνοντας βιαστικά τόν σταυρό μας και λέγοντας, κρύα και νυσταγμένα: «Έ, συγχώρεσέ με Χριστέ μου, ένοχος είμαι και έγω». Καί ό Θεός μάς συγχωρεϊ. Καί μετά;

Μετά βρίσκειται κάποιος άνθρωπος, άδελφός μας, πού μάς μπήκε λιγάκι στό ρουθούνι. Δέν μάς έκανε και τίποτε σπουδαϊό, αλλά δέν θέλουμε νά τόν συγχωρήσουμε.

Λέει ό Θεός: «Έάν δέν συγχωρεϊτε έσεϊς, άπό τή καρδιά σας, εκείνους πού μπήκαν στό ρουθούνι σας, και σας έβλαψαν κατά κάποιο τρόπο, οΰτε ό Θεός Πατέρας θά συγχωρήσει έσας».

Γιατί; Γιατί, για νά είμαστε παιδιά του Θεού, πρέπει νά Του μοιάσουμε στην καλοσύνη και στην άγαθότητα.

Άς δοΰμε μερικές πτυχές αυτού του ζητήματος.

-Δέν τόν συγχωρωΰ, ποτέ! λέει κάποιος.

-Γιατί άδελφέ;

-Μέ είπε ψεύτη.

-Καλά, δέν έχεις πεί ποτέ σου ψέματα; Δέν είσαι ψεύτης; Γιατί σου κακοφάνηκε, πού σου τό είπε;

-Μέ είπε πονηρό.

-Καλά, δέν σκέφτηκες ποτέ σου πονηρά και ύπουλα; Γιατί σου κακοφάνηκε, πού σέ είπε πονηρό; Άφοΰ σου λέει τήν άλήθεια. Γιατί δέν έκανες τόν καλό λογισμό: «πόσο πρέπει νά διορθωθΰ, άφοΰ έπεσα, όχι μόνο στην αντίληψη του Θεού πού τά βλέπει όλα, αλλά και των ανθρώπων, πού δέν βλέπουν οΰτε τό ένα χιλιοστό;»

-Είπε, ότι τόν κουτσομπόλεψα.

-Καλά δέν κουτσομπολεύεις; Δέν κουτσομπόλεψες ποτέ σου κανένα άνθρωπο;

Πόσο παράλογοι είμαστε! Πόσο άδικαιολόγητοι, σέ εκείνα πού προφασιζόμαστε! Πόσο έπρεπε νά μάς κατέχει, όταν λέμε τέτοια λόγια,

έντροπή, όχι μόνον ενώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί ενώπιον τῶν ἀνθρώπων;

Ἄς προχωρήσουμε ὅμως. Λέει ἕνας ἄλλος.

-Δέν τόν συγχωρῶ. Μοῦ σκότωσε τό παιδί μου, τόν πατέρα μου, τήν ἀδελφή μου, τήν μητέρα μου.

Ἀδελφέ. Τό παράπονο αὐτό εἶναι πικρό καί βαρύ. Θέλει πολύ δυνατό φάρμακο. Ἀλλά νά πάρουμε πρῶτα, τί λέει αὐτό τό ἴδιο τό γεγονός: «μοῦ σκότωσε τόν πατέρα μου, ἢ τό παιδί μου, ἢ τόν ἀδελφό μου»

Διαβάζουμε στίς διδαχές τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

«Ἄν ἕνας ἄνθρωπος μοῦ σκότωσε τόν πατέρα μου καί τήν μητέρα μου καί τόν ἀδελφό μου, τόν συγχωρῶ αὐτόν τόν ἄνθρωπο. Ἄν ὅμως βλαστήμησε τόν Χριστό μου καί τήν Παναγία μου, δέν θέλω νά τόν βλέπω στά μάτια μου».

Τί θέλει νά πεῖ ὁ Ἅγιος;

Ἀπό τό νά σκοτώσει κανείς τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου, μεγαλύτερη ἁμαρτία εἶναι ἡ βλασφημία τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Ἔλα δῶ τώρα, ἀδελφέ. Σοῦ σκότωσε τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου καί τό βρίσκεις μεγάλο ἁμάρτημα. Τήν βλαστήμια πού ἄφησες νά φύγει ἀπό τό στόμα σου, εἰς βάρος τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς πανάχραντης Μητέρας του, τή βλέπεις ἐπειδή εἶναι λόγος γιά φτηνό καί δέν σέ πειράζει καθόλου; Ἄντί νά πεῖς: «Ἐγώ τό θηρίο, ἐγώ ὁ ἀσεβέστατος, ἄνοιξα τό στόμα μου καί βλαστήμησα τό πάντιμο καί μεγαλοπρεπές ὄνομα τοῦ Σωτῆρος μου Ἰησοῦ Χριστοῦ... Τί εἶναι ἡ πράξη ἐκείνη τοῦ φτωχοῦ ἀνθρώπου πού σκότωσε τόν πατέρα μου καί τήν μητέρα μου ἢ τόν ἀδελφό μου, μπροστά σέ μιά τέτοια πράξη; Ποιός πρέπει νά ἐκδικηθεῖ τόν ἄλλον; Ποιός ἔχει δίκιο;»

Ἀλλά ἄς ἀφήσουμε τά λόγια τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ καί ἄς δοῦμε τό θέμα λογικά, ἀνθρώπινα. Μεγάλος πόνος νά χάσεις ἀδελφό, παιδί, νά ὑποστῆς τέτοια τρικυμία στήν οἰκογένειά σου. Μεγάλο τό παράπονο καί πικρό. Λέει ὅμως ὁ Χριστός: «Ἐάν δέν συγχωρήσετε τά ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὄχι ἐξωτερικά, ἀλλά ἀπό τήν καρδιά σας, δέν πρόκειται ὁ Πατέρας σας ὁ Οὐράνιος, νά συγχωρήσει τά δικά σας».

Γιά νά τό σκεφτοῦμε προσεκτικά. Ὁ Θεός Πατέρας ἔστειλε στόν κόσμο τόν Υἱό Αὐτοῦ τόν Μονογενῆ γιά νά μᾶς διδάξει, νά κάνει θαύματα, νά μᾶς φανερώσει τήν ἀλήθεια, νά τήν δεχτοῦμε γιά νά σωθοῦμε. Καί ἐμεῖς, οἱ πρόγονοί μας, σταύρωσαν τόν Χριστό. Τί ἔπρεπε νά κάνει ὁ Θεός Πατέρας; Ἐπρεπε νά ρίξει φωτιά, νά μήν μείνει τίποτε στόν κόσμο. Ἀλλά Ἐκεῖνος πῶς φέρθηκε; Τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ τό ἔκανε λύτρο, συγχώρηση, ἄφεση, συμφιλίωση, καταλλαγή. Καί ἔγινε, ἡ θυσία τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό ἄνοιγμα τοῦ παραδείσου.

Υιός τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ Χριστός. Υιός Μονογενής. Καί Ἐκεῖνος, μέ τόν θάνατο τοῦ Υἱοῦ Του, συμφιλιώθηκε μέ μας, καί μάς συγχώρησε. Ἐσύ δέν μπορείς νά συγχωρήσεις, γιά νά συμφιλιωθείς μέ τόν Πατέρα τόν Ἐπουράνιο;

3. Ἡ ἀληθινή συγχώρηση

Λέμε καμιά φορά στήν ἐξομολόγηση: «Ἐγώ τόν συγχωρῶ, παπούλη, αὐτό τόν ἄνθρωπο πού μέ πίκρανε, δέν θέλω τό κακό του. Ἐγώ δέν θά τοῦ κάνω ποτέ κακό. Ἀλλά τόν ἀφήνω στό Θεό. Ὁ Θεός νά τόν τιμωρήσει».

Ἑρώτημα: Καλά· τί συγχώρηση εἶναι αὕτη, ὅταν «παρακαλεῖς» τόν Θεό νά τόν τιμωρήσει; Ἀπλά λές: «Ἐγώ δέν ἔχω μπράτσα γερά, δέν ἔχω δυνατότητα νά τόν τιμωρήσω καί παρακαλῶ τόν Θεό νά τόν τιμωρήσει». Τήν κακία τήν κρατᾶς μέσα σου. Καί τό στόμα λέει ψέματα μέ τά λόγια: «Ἐγώ τόν συγχωρῶ, ἀλλά τόν ἀφήνω νά τόν τιμωρήσει ὁ Θεός».

Ἐάν θέλεις νά ἔχεις συγχώρηση, νά πεῖς: «Θεέ μου δέν θέλω νά τιμωρηθεῖς πουθενά, ἀλλά νά εἶναι συγχωρημένος καί ἀπό Σένα καί ἀπό μένα.»

Τί μάς λέει τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο;

Μάς λέει, ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη. Καί ἐκεῖνοι πού θέλουν νά εἶναι κοντά Του, πρέπει νά φροντίζουν νά πλαταίνουν τήν καρδιά τους, καί νά ἔχουν, ὅσο τό δυνατόν, περισσότερη ἀγάπη καί καλοσύνη.

Καί ἡ ἀγάπη καί ἡ καλοσύνη ἡ ἀληθινή, φαίνεται κυρίως στήν προθυμία μέ τήν ὁποία συγχωροῦμε τά σφάλματα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων πού κάνουν ἐναντίον μας. Ἀμήν.-